

skole. Når indvanderforældre kan have det synspunkt, at børnene ikke skal lære dansk for tidligt, kan det jo skyldes, at de mener, det er godt for barnet, at dets eget sprog konsolideres først. Så vidt jeg ved, er der ikke fagligt belæg for at sige, at disse forældre ikke har ret, tværtimod, for jo bedre man behersker sit eget modersmål, jo nemmere tilegner man sig sprognummer to, tre og fire.

Kl. 19.20

Derfor betragter vi det som et stort problem, at regeringen har afskaffet modersmålsundervisningen i folkeskolen. I stedet skulle man arbejde med en tosided sprogstimulering allerede i børnehaven. Lad os få flere tosprogede pædagoger, lad os uddanne flere pædagoger, som ved noget om sproglig udvikling hos tosprogede, lad os sørge for, at der er ekstra ressourcer til disse børnehaver, hvor der er mange tosprogede osv. osv.

Endelig finder vi det yderst bemærkelsesværdigt, at regeringen med dette lovforslag gør op med undervisningspligten som en generel pligt. Med L 194 bliver undervisningspligten en pligt, som staten kan pålægge enkeltpersoner. Måske denne ændring havde fortjent en særskilt drøftelse i den danske skole og undervisningsverden, inden traditionen på et så vigtigt punkt ændres, altså at undervisning er noget, der kan idømmes et bestemt barn.

Det Radikale Venstre støtter målet med L 194. Børn skal kunne lære at tale dansk, når de bor i Danmark. Vi er til gengæld ikke enige i redskaberne.

Formanden:

Tak til fru Elsebeth Gerner Nielsen.

Så er det fru Pernille Falcon som ordfører.

Pernille Falcon (EL):

Det her forslag handler ikke om, at børn skal lære dansk; det her forslag handler om fordomme. Vi er alle sammen enige om, at børnene skal lære dansk, og at de skal lære det, inden de kommer i skole, men vi er meget uenige i midlerne.

Det her handler om fordomme om uddannelsesfjendske indvanderforældre, der holder deres børn hjemme og nægter dem kontakt til omverdenen, fordomme, som man helst vil puste til og blæse op i stedet for at koncentrere sig om at sikre støtte til de børn, der har brug for sprogstimulering, i stedet for at sikre tilbud om børnehavpladser, tilbud om ekstra ressourcer til børne-

haverne, så børnene kan lære et godt dansk, og det gælder både danske og tosprogede børn. Nej, det handler for regeringen og støttepartierne om at ændre sprogstimuleringen af små børn fra et tilbud til tvang.

I dag har kommunerne pligt til at tilbyde sprogstimulering til børn i daginstitutioner og til de børn, der ikke er i daginstitutioner, så hvorfor ændre tilbuddet til en tvang? I bemærkningerne til lovforslaget kan man læse, at der er forældre, der ikke tager imod tilbuddet, og der kan være børn fra familier, som ikke har tradition for uddannelse, eller hvor der ikke er forståelse for betydningen af, at barnet kan tale dansk ved skolestarten. Det er begrundelsen.

Men der er ingen oplysninger om, hvor mange børn der er tale om, ingen oplysninger om, hvordan Undervisningsministeriet er nået frem til karakteristikken af disse uddannelsesfjendske indvanderforældre. Hvor er dokumentationen, og hvor er den reelle baggrund for forslaget? For det kan nemlig ikke være evalueringen af kommunernes sprogstimulation, som PLS Rambøll har lavet for Undervisningsministeriet i 2002, for her er forældrenes manglende lyst til, at deres børn sprogstimuleres, overhovedet ikke skitseret som et relevant problem, og evalueringen anbefaler heller ikke, at sprogstimuleringen gøres obligatorisk.

Hvad er der sket siden 2002, som nu gør det helt nødvendigt, at sprogstimulering gøres obligatorisk? Hvad er der sket, og hvorfor må vi ikke få at vide, hvad der er sket, for det står i hvert fald ikke i lovforslaget? Der er ikke sket andet, end at regeringen lovgiver på baggrund af egne fordomme og samtidige forstærker dem.

Hvis vi kigger på det egentlige problem, kan vi tage Københavns Kommune, som jeg har været lidt inde på. 80 pct. af de tosprogede børn går i børnehave, og det er positivt i sig selv, 97 pct. af forældrene til disse børn har givet tilladelse til sprogvurdering og sprogstimulering, ca. 20 pct. af børnene går ikke i børnehave, det er i øvrigt 237 børn, heraf modtager 67 pct. sprogstimulering.

Ud af de i alt 79 familier, der har afslået tilbuddet om sprogstimulering, er det kun fem familier, som har afslået det med grunde, som ikke er gode. De øvrige forældre har haft grunde til det: Barnet skulle starte i børnehave lige om lidt, barnet talte i øvrigt dansk i forvejen, eller barnet gik i privat legestue med tilknyttede aktiviteter eller i en friskole, hvor barnet fik sprogstimule-